

Sygn. akt VI1 U 371/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2017r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Sekcja ds. Ubezpieczeń Społecznych w VI Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Skórzewska
Protokolant:	Stażysta Aneta Prus

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2017 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy J. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o odszkodowanie z tytułu wypadku przy prowadzeniu działalności gospodarczej

z odwołania od decyzji z dnia 9 lutego 2017 r., znak (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt VI1 U 371/17

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. decyzją z dnia 9 lutego 2017r. odmówił J. N. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy prowadzeniu działalności gospodarczej z tym uzasadnieniem, że zdarzenie nastąpiło w dniu 11.07.1995r., kiedy wnioskodawca nie był pracownikiem lecz podlegał przepisom ustawy z dnia 18 grudnia 1976r. o ubezpieczeniu społecznym osób prowadzących działalność gospodarczą.

J. N. złożył odwołanie od powyższej decyzji, zarzucając iż konsekwencje wypadku są bardzo poważne, a jego stan zdrowia ulega pogorszeniu. Ponadto wskazał, iż zdarzenie z dnia 11.07.1995r. zostało potwierdzone przez ZUS protokołem.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, iż nie neguje przebiegu zdarzenia wypadkowego, jednakże wnioskodawca został wyłączony z kręgu osób, które mogą ubiegać się o odszkodowanie z uwagi na przepis art. 9 ustawy z dnia 12 czerwca 1995r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. N. w latach 1992r. – 1995r. prowadził działalność gospodarczą w branży stolarskiej.

(**dowód** : zeznania wnioskodawcy k. 41-42, e-protokół, k. 43)

W dniu 11 lipca 1995r. J. N. doznał urazu w związku z usługą wykonywaną w ramach zgłoszonej działalności gospodarczej. Pozwany uznał to zdarzenie za wypadek przy prowadzeniu działalności gospodarczej protokołem z dnia 14 lipca 1995r.

/okoliczności bezsporne – potwierdzone w odwołaniu i odpowiedzi na odwołanie/.

W dniu 26 stycznia 2017r. J. N. złożył w ZUS wniosek o wypłatę odszkodowania w związku z wypadkiem z dnia 11 lipca 1995r. Wcześniej wniosków na piśmie nie składał i nie były wydawane decyzje w tym zakresie.

/okoliczności bezsporne – k. 42 i k. 45 /.

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w sprawie był bezsporny. Sąd potwierdził go jedynie częściowo dokumentami, których autentyczności ani prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała oraz zeznaniami wnioskodawcy J. N., które uznał za wiarygodne.

Odwołanie nie mogło zostać uwzględnione.

Jak wynika z art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (j.t. w Dz.U. z 2017r., poz.1773) przepisy ustawy stosuje się do wniosków o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy prowadzeniu działalności pozarolniczej lub współpracy przy jej prowadzeniu, który nastąpił po dniu 31 grudnia 1998 r., a przed dniem wejścia w życie ustawy, o ile wniosek został złożony w okresie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, z zastrzeżeniem ust. 3. Osobom zgłaszającym wnioski zgodnie z ust. 1 lub 2 jednorazowe odszkodowanie nie przysługuje w razie występowania w dniu złożenia wniosku zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne na kwotę przekraczającą 2,00 zł i nieuregulowania tego zadłużenia do dnia 30 czerwca 2003 r. (ust.3).

Wobec powyższego nie budzi wątpliwości, że roszczenie wnioskodawcy nie może podlegać ocenie na gruncie przepisów aktualnie obowiązującej ustawy z dnia 30 października 2002 r. bowiem wypadek J.N. miał miejsce przed 31 grudnia 1998r.

W poprzednim stanie prawnym kwestie dotyczące roszczeń odszkodowawczych z tytułu wypadków przy pracy regulowała ustawa z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 1983 r. poz. 144, z późn. zm.). Jak wynikało z art. 9 ust. 1 tejże ustawy pracownikowi, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie pieniężne. Z kolei w art. 1 wskazano, że świadczenia określone ustawą przysługują pracownikom, którzy doznali uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej oraz członkom rodzin pracowników zmarłych wskutek takiego wypadku lub choroby. Nie było zatem możliwości przyznania prawa do odszkodowania z tytułu wypadku osobom prowadzącym działalność gospodarczą lecz wyłącznie pracownikom.

Sytuację prawną osób prowadzących działalność gospodarczą regulowała ustawa z dnia 18 grudnia 1976r. o ubezpieczeniu społecznym osób prowadzących działalność gospodarczą (Dz. U. z 1989r., nr 46, poz.250). Jak wynikało z art. 5 pkt 5 w/w ustawy świadczenia z ubezpieczenia przysługujące ubezpieczonym oraz członkom ich rodzin obejmowały: świadczenia pieniężne z tytułu wypadku przy prowadzeniu działalności określonej w art. 1 oraz w razie choroby zawodowej: rentę szkoleniową, rentę inwalidzką oraz rentę rodzinną. Zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 18 grudnia 1976r. z tytułu wypadku przy prowadzeniu działalności przysługiwały renta szkoleniowa, renta inwalidzka i renta rodzinna. Ustawodawca nie przewidział zatem wówczas możliwości przyznawania na rzecz osób prowadzących działalność gospodarczą prawa do odszkodowania. Po raz pierwszy takie uprawnienia wprowadzono w ustawie z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, która jednak jak już wyżej wskazano nie ma zastosowania do wnioskodawcy z uwagi na datę wypadku.

W tych okolicznościach brak było podstaw do prowadzenia dalszego postępowania dowodowego, tj. w szczególności badania związku między aktualnym stanem zdrowia wnioskodawcy a wypadkiem z dnia 11 lipca 1995r. skoro przepisy obowiązujące w dacie zdarzenia nie przewidywały możliwości ubiegania się o odszkodowanie, a aktualnie obowiązujących przepisów stosować do wypadku wnioskodawcy nie można.

Wobec powyższego, na podstawie cytowanych uprzednio przepisów oraz na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 1 kpc Sąd, nie znajdując podstaw do uwzględnienia odwołania, orzekł jak sentencji wyroku.